

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: O. N.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2019, č. j. OAM-925/ZA-ZA11-K02
2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím shledal žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

II. Obsah žaloby

2. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení byl zkrácen na svých právech. Pochybení žalovaného

spatřuje v porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 2 až 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), § 25 písm. i), § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

3. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, a tedy podmínky pro plné meritorní posouzení jeho opakované žádosti. Uvedl, že trvá jeho obava z jednání pravicových extremistů z Pravého sektoru, kteří mu před odjezdem ze země vyhrožovali pro jeho angažovanost ve Straně regionů a v hnutí anti-majdan, jednou ho i fyzicky napadli. Nově se pak přidaly obavy z jednání jeho bývalé manželky, která mu vyhrožuje, že najme někoho, kdo ho zabije, a to kvůli sporu týkajícího se jejich společných dětí. Státní orgány jeho vlasti mu přitom nejsou schopny ani ochotny poskytnout náležitou ochranu. Žalobce má za to, že žalovaný z nedostatečně, resp. nesprávně zjištěného stavu věci vyvodil nesprávné závěry o neexistenci azylově relevantního nebezpečí a vážné újmy v zemi jeho původu, k nesprávnému závěru dospěl i ohledně nesplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu. Namítl, že v předchozí žádosti popisoval jiné důvody, než v nyní projednávané. Žalovaný rezignoval na svou povinnost zjistit skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, když s ním neprovedl ani pohovor. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je z výše uvedených důvodů vnitřně rozporné, v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a nepřezkoumatelné.
4. Dále namítl, že žalovaný nevyužil své diskreční pravomoci dle § 11a odst. 4 zákona o azylu, tedy přihlédnout k důvodům zvláštního zřetele hodným, které na jeho straně existují, a nezdůvodnil, proč k využití tohoto institutu nepřistoupil. V souvislosti s diskreční pravomocí žalobce v další části žaloby polemizuje s pojmy „správní uvážení“ a „neurčitý právní pojem“ a s tím, zda žalovaný dostatečně zhodnotil důvody hodné zvláštního zřetele. V tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval (viz jeho rozsudky ze dne 19. 7. 2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, ze dne 22. 4. 2014, č.j. 8 As 37/2011-154, ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 75/2006-52 a další), a z níž dle jeho názoru vyplývá, že obsahuje-li zákonná úprava diskreční pravomoc správního orgánu, je správní orgán povinen se možností využití této pravomoci zabývat. To žalovaný neučinil, v jeho rozhodnutí absentuje jakákoliv úvaha stran důvodů nevyužití této pravomoci stejně jako ohledně důvodů dle § 14 zákona o azylu.
5. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zopakoval, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 11. 2018 neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu v porovnání s jeho předchozí žádostí. Žalovaný proto shledal splnění podmínek pro zastavení řízení.
7. Shrnl, že žalobce poprvé neúspěšně o mezinárodní ochranu v České republice (dále také jen „ČR“) požádal dne 8. 9. 2016 (shrnutí viz níže). V průběhu správního řízení bylo dle žalovaného objasněno, že žalobcem tvrzené důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou stejné s těmi, které uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti, tj. obavu z návratu do vlasti, kde může být ohrožen na životě. V aktuálně vedeném řízení žalobce neuvedl žádnou novou azylově významnou skutečnost, která bez

jeho vlastního zavinění nemohla být zkoumána v rámci předchozího řízení. Důvody v současné žádosti jsou pak shodné.

8. K žalobní námitce, že žalovaný nevyužil diskreční pravomoc (§ 11a odst. 4 zákona o azylu), žalovaný uvedl, že humanitární azyl je upraven v ustanovení § 14 zákona o azylu a skutečnosti, které žalobce v průběhu celého řízení uváděl, tj. obavu z návratu do vlasti, kde může být ohrožen na životě, nejsou důvodem hodným zvláštního zřetele tak, jak je má na mysli citované ustanovení zákona o azylu. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č.j. 5 Azs 105/2004-72, týkající se výkladu aplikace ustanovení humanitárního azylu, který v sobě obsahuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení.
9. Žalovaný uvedl, že řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl. Obava o jeho život v zemi původu, která byla tvrzena jako jediný důvod pro udělení humanitárního azylu, nevyvrací tvrzení, že správní uvážení spočívající ve volbě rozhodnutí azyl z humanitárního důvodu neudělit, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. K diskreční pravomoci žalovaný dále odkázal na odbornou literaturu: *„U diskreční pravomoci je úvaha orientována na způsob užití právního následku ... Uvnitř diskreční pravomoci je správa svým způsobem sama sobě pánem, volí postup, který jí zákon umožňuje a který ona považuje pro konkrétní vztah za účelný. V žádném případě to však neznamená ... otevření prostoru pro její libovůli či absolutistické rozhodování.“* (viz Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 8. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 80–81) a uzavřel, že pokud správní orgán shledá, že neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ je naplněn, provede správní uvážení, jak mu ukládá zákon, při němž vybere jednu ze dvou alternativ rozhodnutí – udělení či neudělení humanitárního azylu. Naopak, jestliže se o případ hodný zvláštního zřetele v konkrétní věci nejedná, není dán prostor pro jakoukoliv úvahu správního orgánu a azyl z humanitárního důvodu udělen být nemůže.
10. K námitce nedostatečného posouzení nových skutečností žalovaný odkázal na stranu 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde se jimi podrobně zabýval. Setrval na tom, že žalobce ve své aktuální žádosti neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. V podrobnostech odkázal na vydané rozhodnutí a na judikaturu správních soudů: *„Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.“* (z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 8. 2014, č.j. 1 Az 22/2014 – 33).
11. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání.
13. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 8. 9. 2016. Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 3. 2017 mu nebyla udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích forem. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem dne 20. 7. 2018, č.j. 32 Az 22/2017-50, žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce usnesením ze dne 17. 10. 2018, č.j. 9 Azs 317/2018-31, odmítl pro nepřijatelnost.
14. V současné druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 2. 11. 2018 (dne 7. 11. 2018 poskytl údaje k podané žádosti) uvedl, že je ukrajinské národnosti, rozvedený, pravoslavného vyznání, bez politického přesvědčení. Na Ukrajině žil v obci Konotop v Sumské oblasti. Vlast opustil v říjnu 2015 (tehdy spolu s bývalou manželkou a dětmi), odjeli do Švédska, kde požádali o azyl a pobývali tam asi 11 měsíců. V rámci dublinského řízení byli transferováni do ČR, kde poprvé neúspěšně požádali o mezinárodní ochranu (bývalá manželka se poté i s dětmi vrátila na Ukrajinu). Nyní žalobce o mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů, jako v prvním případě, které dle něho trvají, tj. z obavy o život (od jara 2015 měl problémy s Právým sektorem, musel čelit jejich výhrůžkám, neboť pracoval jako agitátor pro Stranu regionů během Majdanu). Za nové důvody označil potíže s bývalou manželkou v jejich sporu o děti (nechtěl jí udělit souhlas s tím, aby s dětmi vycestovala do Švédska) a obavu, že v případě návratu do vlasti bude zbit nebo zabit muži, které si za tím účelem jeho bývalá manželka najme.
15. Žalovaný dále uvedl, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebyl se žalobcem proveden, neboť v případě opakované žádosti žalovaný neshledal nezbytnost jeho provedení ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
16. Součástí správního spisu je dále spisový materiál k žalobcově první žádosti a informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP Ukrajina: Situace v zemi ze dne 25. 4. 2019 a Informace MZV ČR č.j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019 - Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce nevyužil, s informacemi se seznámit nechtěl. Doplnil, že jeho bývalá manželka musí s jejich nezletilými dětmi zůstat na Ukrajině, neboť žalobce jí nedá souhlas s vycestováním dětí do Švédska. Každý měsíc posílá výživné, a proto nemůže být zbaven rodičovských práv ke svým dětem.
17. Při jednání soudu žalobce potvrdil, že jeho problémy s bývalou manželkou ohledně sporu o jejich děti nadále trvají. Na Ukrajině mají společný dům a bývalá manželka by ho nyní chtěla získat pro sebe. V případě návratu se obává zbití ze strany manželkou najatých mužů a nadále trvají důvody, pro které Ukrajinu opustil. Setrval na žalobním petitu. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí, navrhl zamítnutí žaloby.
18. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

19. Na opakované žádosti o mezinárodní ochranu, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 11a odst. 1. Nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, podle kterého se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
20. Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.
21. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
22. Krajský soud porovnal důvody současné žádosti žalobce s důvody, které uváděl v předchozí žádosti a uzavírá ve shodě se žalovaným, že žalobce v nově vedeném řízení neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Soud neshledal v učiněných závěrech žalovaného ani v jeho postupu v průběhu aktuálně vedeného správního řízení žádné pochybení. Se žalobcem uváděnými důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR (obavou o život spojenou s obavou z jednání stoupenců Právěho sektoru, kteří mu vyhrožovali pro jeho angažovanost ve Straně regionů) se žalovaný dostatečně vypořádal v rámci meritorního posouzení jeho první žádosti o mezinárodní ochranu v rozhodnutí ze dne 3. 3. 2017, včetně posouzení důvodů zvláštního zřetele hodných pro úvahu o udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu v souvislosti s válkou probíhající na Ukrajině. Žalovaný se rovněž v dostatečném rozsahu věnoval posouzení bezpečnostní situace na Ukrajině z pohledu hledisek vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu pro případ návratu žalobce do vlasti, přičemž vážnou újmu v jeho případě neshledal. Závěry žalovaného byly jako správné potvrzeny jak zdejším krajským soudem, tak i Nejvyšším správním soudem (viz výše).
23. Krajský soud souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí v tom smyslu, že žalobce v aktuálně vedeném řízení neuvedl žádnou novou skutečnost, která by nebyla bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a na základě které by žalovaný měl opětovně meritorně posuzovat jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobcem uváděné nové důvody, a to rodinné důvody - spory s bývalou manželkou o jejich společné děti (žalobce neudělil souhlas s jejich vycestováním do Švédska), spojené s obavou žalobce, že bude zbit manželkou najatými muži, za „nové“ skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu považovat nelze. Tyto se nijak netýkají důvodů, pro které žalobce vlast opustil a rovněž nemají žádnou souvislost s azylově relevantními důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu (tj. obavou z pronásledování za uplatňování politických práv a svobod nebo odůvodněným strachem z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů) nebo ohrožením vážnou újmu ve smyslu § 14a stejného zákona. Krajský soud se se závěry žalovaného ztotožnil a pouze na okraj doplňuje, že ač z lidského hlediska

chápe žalobcem uváděné potíže s bývalou manželkou (spory o děti, vypořádání společného majetku a pod), nelze tyto skutečnosti hodnotit jako důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany, neboť řešení těchto potíží nespadá pod žádný z azylově relevantních důvodů dle zákona o azylu (§12-14b), ale je třeba je řešit prostřednictvím příslušných státních orgánů v zemi původu (tj. soudů, státních orgánů péče o děti a pod). Uvedené platí i pro tvrzené obavy z jednání soukromých osob (naplnění výhrůžek ze strany manželkou najatých mužů). K řešení takových potíží mezinárodní ochrana neslouží.

24. Žalovaný posoudil i aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině se závěrem, že žalobce pochází ze Sumské oblasti (severovýchodní část Ukrajiny, nacházející se pod plnou kontrolou proevropsky orientované vlády), které se válka izolovaná ve dvou oblastech na východě Ukrajiny (Doněcké a Luhanské) nijak zásadně nedotýká. Krajský soud konstatuje, že v souvislosti s válkou žalobce v průběhu aktuálně vedeného správního ani soudního řízení žádné individuální okolnosti či nebezpečí ve vztahu ke své osobě neuvedl.
25. Za nedůvodnou považuje krajský soud i žalobní námitku stran neprovedení pohovoru se žalobcem. Na dotčenou situaci pamatuje ustanovení § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, v němž je uvedeno, že pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Žalovaný tedy nepochybil, pokud vzhledem ke skutečnostem uváděným žalobcem v jeho opakované žádosti (bylo na žalobci, aby sdělil konkrétní a zejména z pohledu zákona relevantní „nové důvody“ své žádosti), vyhodnotil danou situaci bez nutnosti provést pohovor.
26. Ohledně aplikace ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu („Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou“), které upravuje diskreční pravomoc žalovaného, zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, následující závěr: *„[Ž]alovaný nemusí v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutečné dimenzi (žalovaný zkoumal, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jeho předešlému posouzení, implicitně shledal, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (nebo obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již je zmocnění ke správnímu uvážení v citovaném ustanovení“.* Uvedený závěr plně dopadá i na nyní posuzovanou věc. Krajský pro úplnost konstatuje, že žalobcem předestřené nové důvody jeho azylové žádosti, které podle něj naplňují i podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu (spory s bývalou manželkou ohledně jejich dětí), nejsou takového charakteru, aby představovaly důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu citovaného ustanovení. Judikatura dovodila, že *„[S]mysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat*

nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz).

27. Dospěje-li správní orgán porovnáním důvodů uvedených v opakované žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany ke zjištění, že se jedná o tytéž skutečnosti, které byly hodnoceny v souvislosti se žádostí dříve uplatněnou, je závěr o nepřipustnosti nové žádosti v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu je za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě a je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74: „Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“). Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry i procesním postupem, které učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí.
28. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 6. 2009-65, č. j. 9 Azs 5/2009-65, uvedl: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí“. V tomto rozsudku dále uvedl: „Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.“
29. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), podklady pro vydání rozhodnutí soud považuje vzhledem k žalobcem tvrzeným skutečnostem za dostatečné a přiměřeně aktuální (§ 50 správního řádu), rozhodnutí je srozumitelné a řádně odůvodněné (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. ledna 2021

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně